

Ze kon 't niet uithouden meer, hier, bij Willem, Willem die zoo tergend-tevreden te lezen zat in zijn krant, met telkens kleine, genietend-proevende slokjes uit zijn glas wijn, en ze zei op eens, schrikkend zelf over den wondren klank van haar stem, dat ze maar naar bed zou gaan.

En, in de slaapkamer, de zacht-doorschenen, koelere slaapkamer, waar haar jongetje, haar kleine Louis, zoo rustig, zoo engel-onschuldig te slapen lag, bedaarde ze, werd haar denken kalmer, en rees, als een witte stille bloem, bij haar de gedachte op, dat ze nog altijd Henri liefhad en hem altijd zou blijven liefhebben — omdat maar ééns in het leven de liefde komt, de eenige en eeuwige, en al 't andere daarna er bij verbleekt als sterrenlicht bij gouden zonneglans — maar dat ze sterk moest zijn, heel sterk en eerlijk, ter wille van haar man en ter wille van haar lieveling vooral, haar kind, haar kleine Louis.

Maart 1899.

MARIANNE. † † † † † † † † † †
DOOR J. EVERTS JR. † † † †

Het was een avond in het laatst van October in de herberg: „Het wapen van Nederland.” De regen kletterde zwaar, en hoog joelde en raasde de zwarte storm door de ontbladerde boomen. De jalouzieën golslingerden, zwiep-ratelend voor de ruiten. Laag-grommelend, als verwoed, bonkten de vlagen tegen de deuren en vensters.

In de gelag-kamer was het veilig en warm, tē warm. . . . In ijle lagen, groen-blauw, hing de tabaksrook: teer-taaie vliezen, dommelig zwevend door de geel-verlichte ruimte; soms wervelde het gewolk verward dooréén, ruw verscheurd, als de waard ging van het buffet naar zijn klanten. Stil onderhield de petroleum-lamp boven het billard zijn breeduit-staande licht-trechter, rechte schaduwlijnen trekkend van den kap-rand door het blauwgeäder van den walm. Hoog praalde het buffet, breednissend in één der smalle wanden van het vertrek; en met zijn ge-tint en ge-schitter van flesschen en glazen geleeke het wel een plecht-

loos altaar. Aan de muren, donker-geel-behangen, als was het papier door-rookt, hingen fel-kleurige reclame-prenten en zwart-omlijste perkamenten achter glas, met — in rissen onder elkaar — namen van club-besturen. Boven de deur tikte de groote, ronde klok klauwend den tijd af.

Tegen elf uur was langzamerhand het speel-lawaai verminderd; één voor één waren de gasten vertrokken; alleen een groepje mannen bleef nog over, na-pratend rond een tafeltje onder hun laatsten borrel.

Het waren meest boeren, ouwe en jonge, bijna allen hetzelfde gekleed: een openhangend, donker-blauw-katoenen boezeroen over het vest, en over dat alles heen een kort jasje.

Het waren grove, schonkige koppen; de harde, leerige huid verbrand tot een donker-bruin, met congestieus-felle, afgeronde kleurtjes op de wangen; talrijke rimpels — getuigend van veel zorg en ontbering — plooiden het gedrongen voorhoofd, en teekenden zich als fijne-stralen-bundels af rond de oogen en bij de mondhoeken. Schamel slechts dekte bij de meesten het verwarde haar den schedel.

Voor de tafel, in zijn blauw-met-wit-geruete hemdsmouwen met aan den zoom een wit-glazen knoopje, stond de herbergier, deelnemend aan het gesprek; een groote, zware kerel met kaal-geschoren, sluw gezicht, het touw-kleurig haar kort-geknipt, laag overkappend het voorhoofd.

Groezend klonken de gedempt-grove stemmen door de laag-gezolderde ruimte, met soms er boven uit gestooten uit wijd-open mond, een rauw-schorren lach.

Plotseling ging de buitendeur open. Op eens verstomde het rumoer aan het tafeltje, nieuwsgierig keken alle oogen naar den ingang. . . . Niemand werd meer verwacht.

Een frissche, vochtige lucht-golf — wind-geloei en gespetter van regen medevoe-rend — stroomde de benauwd-warme gelag-kamer binnen.

Druip-nat verscheen een man, diep over het gezicht een tot-groen-verschoten-vilten hoed getrokken, de kraag van zijn lange overjas op-kantend tot onder den bol-neer-staanden rand van zijn hoed. Op zijn breede borst en op de armen tooverde het lamp-